

Nueve dibujos de Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes propuestas, obsesiones, que solicitan y obligan al lector a llamar cuenta de ellas. Así cabría evocar el proceso estético de Andrés Moya.

Face à son oeuvre, dont il relève la présence constante de certains thèmes, il a choisi de se poser la question du « pourquoi » plutôt que du « comment » il créait.

S'interroger sur el camino que jamén el artista representa des objetos directos de manera quasi identica es un dñamiento que observa su propia obra. Ella le rend conscient de sa manière, la maîtrise, regaln a éldecia de la conserva o de tener de nouvelles pistas para expresarse, nul ne saurait le refuer.

Car a lui, un constat ne suffit pas à definir la nebulosa que ocupa un campo de percepción para lui donner de nouvelles configurations.

Rappels bâtie de temps échus miêles de réalités immédiates, objets définis aux contours fantasmagoriques, ensemble de lignes d'horizons flous, net ou tordus d'ombres et de lumières sont autant d'éléments que l'esprit enregistre et que le geste du créateur s'attache à rendre significants.

Dans les dessins que nous présente Andrés Moya, la terre y est présente sous forme de monticules, de tas, de fissures ou d'anas observés d'un œil aiguo attent au minime élément rendu par des traits de crayon qui se jouent au millimètre près.

La terre vue par l'artiste catalán s'offre dans ce qu'elle porte d'ingrat, d'insignifiant, de banal et de courant, du cable, des cailloux ou de simples motifs.

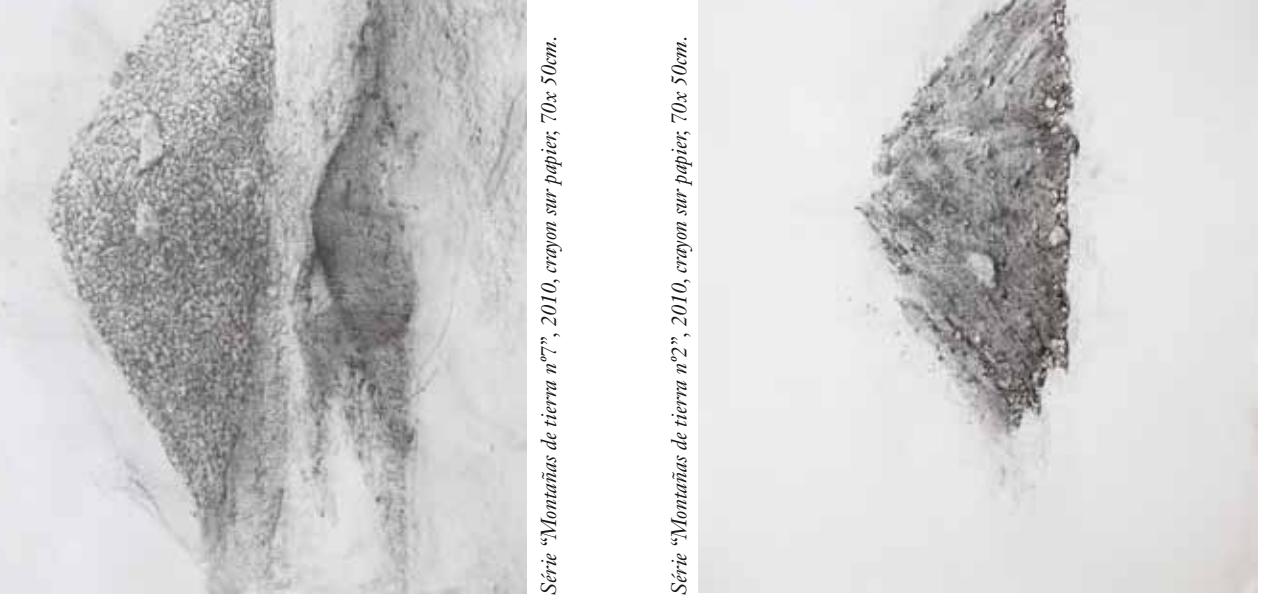
Andrés Moya a le goût du détail et de l'ensemble tout à la fois. La précision de son regard se confronte au flou qui perdure dans la mémoire. Il en résulte cette ambiance si particulière, étrange et fascinante qui caractérise le génie de son art.

Hélène Richard-Favre.

Genève, juin 2011.

Environnement.

Série "Montañas de tierra n°5", 2011, crayon sur papier, 100x 70cm.

Nueve dibujos de Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que se imponen, obsesiones, que solicitan y obligan al creador a llamar cuenta de ellas. Así cabría evocar el proceso estético de Andrés Moya.

Ante su obra, en la que él destaca la presencia constante de ciertos temas, ha elegido preguntarse acerca del « por qué » más que el « como » crea.

Interrogarse sobre el desarrollo que lleva al artista a presentar distintos objetos de manera casi idéntica es un planteamiento que puede regular algo teniendo paa un creado que observa su propia obra. Lo hace devén consciente de su rasgo. No por ello podemos afirmar que esa conciencia intervenga en la decisión de conservar o ocultar nuevas vías de expresión ya que, por si sola, una simple constatación no basta para adular la nebulosa que ocupa un campo de percepción a la hora de organizar en nuevas configuraciones.

Evoquemos indirectamente de tiempos pasados mezcladas con realidades inmediatas, objetos definidos con contornos fantasmagóricos, conjunto de líneas de horizontes borrosos, nitidos o sembrados de sombras y luces, constituyendo asímismo los elementos que la mente capta y que el gesto del creador se estrella en hacer significantes.

En los dibujos que nos presenta Andrés Moya, la tierra estará presente en la forma de montículos, acumulaciones, figuras o paisajes observados con unos ojos agudos, atentos al más mínimo elemento y representado por trazos de lápiz que buscan la precisión del milímetro.

Andrés Moya tiene el sentido del detalle a la vez que del conjunto. La precisión de su mirada se combina con la evocación que perdura en la memoria. De ello resulta este ambiente tan particular, extraño y fascinante que caracteriza el talento de su arte.

Ginebra, junio del 2011.

Hélène Richard-Favre.

Escritora.

Nou dibujos d'Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que s'imposen, obsesiones, que interrelaciona el creador i obliguen a donarle compte. Aquesta serà una manera d'evocar el plantejament estètic d'Andrés Moya.

Davant de la seva obra, en la qual identifica la predisició constant d'uns temes concrets, ha triat de plantejar la pregunta del « per què » creat més que no pas del « com » crea.

Interrogar-se sobre l'evolució que ha portat l'artista a representar objectes diversos de manera gairebé idèntica és un procés que pot resultar temptador per a un creador que està observador de la seva obra. I que ella conscient del mètode que treballa que i és propi. Però, ixo no permetria afirmar si aquella consciència intervén en la decisió de conservar o de por nou camí per expressar-se. Perquè de vegades a l'hora d'organitzar-se en noves configuracions, una sola constatació no es prou per desafiar la nebulosa que ocupa un camp de percepció.

Evoquem indirectament de temps passats barrejades amb realitats inmediatas, objectes definits de contornos fantasmagòrics, conjunts de líneas d'horitzons borrosos, nitids o sembrats d'ombres i de llums constitutix els elements que la ment registra i per als quals el gest del creador busca aferradament un significat.

En els nou dibujos que Andrés Moya ens presenta la terra hi és present en forma de monticles, d'acumulacions, de fisures o d'amuntegaments. Observant amb uns ulls aguts, atents al més petit element i dutin per trazos de llapis que s'anstiquen per buscar la precisió del milímetre. La terra vista per aquells artistas catalans se'n deixen en alto que d'ingrat, d'insignificant, de banal i de corrent; seràs o simples terrenys, Andrés Moya té el gust per el detall del conjunt alhora. La precisió de la seva mirada es confronta amb la borra que perdura en la memòria. El resultat és aquest ambient tan particular, estrany i fascinant que caracteritza el talent del seu art.

Ginebra, juny de 2011.

Hélène Richard-Favre.

Escritora.

Nou dibujos d'Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que s'imposen, obsesiones, que interrelaciona el creador i obliguen a donarle compte. Aquesta serà una manera d'evocar el plantejament estètic d'Andrés Moya.

Davant de la seva obra, en la qual identifica la predisició constant d'uns temes concrets, ha triat de plantejar la pregunta del « per què » creat més que no pas del « com » crea.

Interrogar-se sobre l'evolució que ha portat l'artista a representar objectes diversos de manera gairebé idèntica és un procés que pot resultar temptador per a un creador que està observador de la seva obra. I que ella conscient del mètode que treballa que i és propi. Però, ixo no permetria afirmar si aquella consciència intervén en la decisió de conservar o de por nou camí per expressar-se. Perquè de vegades a l'hora d'organitzar-se en noves configuracions, una sola constatació no es prou per desafiar la nebulosa que ocupa un camp de percepció.

Evoquem indirectament de temps passats barrejades amb realitats inmediatas, objectes definits de contornos fantasmagòrics, conjunts de líneas d'horitzons borrosos, nitids o sembrats d'ombres i de llums constitutix els elements que la ment registra i per als quals el gest del creador busca aferradament un significat.

En els nou dibujos que Andrés Moya ens presenta la terra hi és present en forma de monticles, d'acumulacions, de fisures o d'amuntegaments. Observant amb uns ulls aguts, atents al més petit element i dutin per trazos de llapis que s'anstiquen per buscar la precisió del milímetre. La terra vista per aquells artistas catalans se'n deixen en alto que d'ingrat, d'insignificant, de banal i de corrent; seràs o simples terrenys, Andrés Moya té el gust per el detall del conjunt alhora. La precisió de la seva mirada es confronta amb la borra que perdura en la memòria. El resultat és aquest ambient tan particular, estrany i fascinant que caracteritza el talent del seu art.

Ginebra, juny de 2011.

Hélène Richard-Favre.

Escritora.

Nou dibujos d'Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que s'imposen, obsesiones, que interrelaciona el creador i obliguen a donarle compte. Aquesta serà una manera d'evocar el plantejament estètic d'Andrés Moya.

Davant de la seva obra, en la qual identifica la predisició constant d'uns temes concrets, ha triat de plantejar la pregunta del « per què » creat més que no pas del « com » crea.

Interrogar-se sobre l'evolució que ha portat l'artista a representar objectes diversos de manera gairebé idèntica és un procés que pot resultar temptador per a un creador que està observador de la seva obra. I que ella conscient del mètode que treballa que i és propi. Però, ixo no permetria afirmar si aquella consciència intervén en la decisió de conservar o de por nou camí per expressar-se. Perquè de vegades a l'hora d'organitzar-se en noves configuracions, una sola constatació no es prou per desafiar la nebulosa que ocupa un camp de percepció.

Evoquem indirectamente de temps passats barrejades amb realitats inmediatas, objectes definits de contornos fantasmagòrics, conjunts de líneas d'horitzons borrosos, nitids o sembrats d'ombres i de llums constitutix els elements que la ment registra i per als quals el gest del creador busca aferradament un significat.

En els nou dibujos que Andrés Moya ens presenta la terra hi és present en forma de monticles, d'acumulacions, de fisures o d'amuntegaments. Observant amb uns ulls aguts, atents al més petit element i dutin per trazos de llapis que s'anstiquen per buscar la precisió del milímetre. La terra vista per aquells artistas catalans se'n deixen en alto que d'ingrat, d'insignificant, de banal i de corrent; seràs o simples terrenys, Andrés Moya té el gust per el detall del conjunt alhora. La precisió de la seva mirada es confronta amb la borra que perdura en la memòria. El resultat és aquest ambient tan particular, estrany i fascinant que caracteritza el talent del seu art.

Ginebra, juny de 2011.

Hélène Richard-Favre.

Escritora.

Nou dibujos d'Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que s'imposen, obsesiones, que interrelaciona el creador i obliguen a donarle compte. Aquesta serà una manera d'evocar el plantejament estètic d'Andrés Moya.

Davant de la seva obra, en la qual identifica la predisició constant d'uns temes concrets, ha triat de plantejar la pregunta del « per què » creat més que no pas del « com » crea.

Interrogar-se sobre l'evolució que ha portat l'artista a representar objectes diversos de manera gairebé idèntica és un procés que pot resultar temptador per a un creador que està observador de la seva obra. I que ella conscient del mètode que treballa que i és propi. Però, ixo no permetria afirmar si aquella consciència intervén en la decisió de conservar o de por nou camí per expressar-se. Perquè de vegades a l'hora d'organitzar-se en noves configuracions, una sola constatació no es prou per desafiar la nebulosa que ocupa un camp de percepció.

Evoquem indirectamente de temps passats barrejades amb realitats inmediatas, objectes definits de contornos fantasmagòrics, conjunts de líneas d'horitzons borrosos, nitids o sembrats d'ombres i de llums constitutix els elements que la ment registra i per als quals el gest del creador busca aferradament un significat.

En els nou dibujos que Andrés Moya ens presenta la terra hi és present en forma de monticles, d'acumulacions, de fisures o d'amuntegaments. Observant amb uns ulls aguts, atents al més petit element i dutin per trazos de llapis que s'anstiquen per buscar la precisió del milímetre. La terra vista per aquells artistas catalans se'n deixen en alto que d'ingrat, d'insignificant, de banal i de corrent; seràs o simples terrenys, Andrés Moya té el gust per el detall del conjunt alhora. La precisió de la seva mirada es confronta amb la borra que perdura en la memòria. El resultat és aquest ambient tan particular, estrany i fascinant que caracteritza el talent del seu art.

Ginebra, juny de 2011.

Hélène Richard-Favre.

Escritora.

Nou dibujos d'Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que s'imposen, obsesiones, que interrelaciona el creador i obliguen a donarle compte. Aquesta serà una manera d'evocar el plantejament estètic d'Andrés Moya.

Davant de la seva obra, en la qual identifica la predisició constant d'uns temes concrets, ha triat de plantejar la pregunta del « per què » creat més que no pas del « com » crea.

Interrogar-se sobre l'evolució que ha portat l'artista a representar objectes diversos de manera gairebé idèntica és un procés que pot resultar temptador per a un creador que està observador de la seva obra. I que ella conscient del mètode que treballa que i és propi. Però, ixo no permetria afirmar si aquella consciència intervén en la decisió de conservar o de por nou camí per expressar-se. Perquè de vegades a l'hora d'organitzar-se en noves configuracions, una sola constatació no es prou per desafiar la nebulosa que ocupa un camp de percepció.

Evoquem indirectamente de temps passats barrejades amb realitats inmediatas, objectes definits de contornos fantasmagòrics, conjunts de líneas d'horitzons borrosos, nitids o sembrats d'ombres i de llums constitutix els elements que la ment registra i per als quals el gest del creador busca aferradament un significat.

En els nou dibujos que Andrés Moya ens presenta la terra hi és present en forma de monticles, d'acumulacions, de fisures o d'amuntegaments. Observant amb uns ulls aguts, atents al més petit element i dutin per trazos de llapis que s'anstiquen per buscar la precisió del milímetre. La terra vista per aquells artistas catalans se'n deixen en alto que d'ingrat, d'insignificant, de banal i de corrent; seràs o simples terrenys, Andrés Moya té el gust per el detall del conjunt alhora. La precisió de la seva mirada es confronta amb la borra que perdura en la memòria. El resultat és aquest ambient tan particular, estrany i fascinant que caracteritza el talent del seu art.

Ginebra, juny de 2011.

Hélène Richard-Favre.

Escritora.

Nou dibujos d'Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que s'imposen, obsesiones, que interrelaciona el creador i obliguen a donarle compte. Aquesta serà una manera d'evocar el plantejament estètic d'Andrés Moya.

Davant de la seva obra, en la qual identifica la predisició constant d'uns temes concrets, ha triat de plantejar la pregunta del « per què » creat més que no pas del « com » crea.

Interrogar-se sobre l'evolució que ha portat l'artista a representar objectes diversos de manera gairebé idèntica és un procés que pot resultar temptador per a un creador que està observador de la seva obra. I que ella conscient del mètode que treballa que i és propi. Però, ixo no permetria afirmar si aquella consciència intervén en la decisió de conservar o de por nou camí per expressar-se. Perquè de vegades a l'hora d'organitzar-se en noves configuracions, una sola constatació no es prou per desafiar la nebulosa que ocupa un camp de percepció.

Evoquem indirectamente de temps passats barrejades amb realitats inmediatas, objectes definits de contornos fantasmagòrics, conjunts de líneas d'horitzons borrosos, nitids o sembrats d'ombres i de llums constitutix els elements que la ment registra i per als quals el gest del creador busca aferradament un significat.

En els nou dibujos que Andrés Moya ens presenta la terra hi és present en forma de monticles, d'acumulacions, de fisures o d'amuntegaments. Observant amb uns ulls aguts, atents al més petit element i dutin per trazos de llapis que s'anstiquen per buscar la precisió del milímetre. La terra vista per aquells artistas catalans se'n deixen en alto que d'ingrat, d'insignificant, de banal i de corrent; seràs o simples terrenys, Andrés Moya té el gust per el detall del conjunt alhora. La precisió de la seva mirada es confronta amb la borra que perdura en la memòria. El resultat és aquest ambient tan particular, estrany i fascinant que caracteritza el talent del seu art.

Ginebra, juny de 2011.

Hélène Richard-Favre.

Escritora.

Nou dibujos d'Andrés Moya

Visiones recurrentes, imágenes que s'imposen, obsesiones, que interrelaciona el creador i obliguen a donarle compte. Aquesta serà una manera d'evocar el plantejament estètic d'Andrés Moya.

Davant de la seva obra, en la qual identifica la predisició constant d'uns temes concrets, ha triat de plantejar la pregunta del « per què » creat més que no pas del « com » crea.

Interrogar-se sobre l'evolució que ha portat l'artista a representar objectes diversos de manera gairebé idèntica és un procés que pot resultar temptador per a un creador que està observador de la seva obra. I que ella conscient del mètode que treballa que i és propi. Però, ixo no permetria afirmar si aquella consciència intervén en la decisió de conservar o de por nou camí per expressar-se. Perquè de vegades a l'hora d'organitzar-se en noves configuracions, una sola constatació no es prou per desafiar la nebulosa que ocupa un camp de percepció.